

Eliáš – číslo trinásť

Štyridsaťšesť

Jeff Pippenger

2023-10-19

V predchádzajúcom článku sme dávali Eliáša do súladu s dejinami rokov 1798 až 1844. Eliáš symbolicky vstupuje do týchto dejín vtedy, keď bol William Miller povolaný, aby zvestoval posolstvo prvého anjela. Vdova zo Sarepty predstavuje vernú cirkev, ktorá zbiera dve palice, čiže dva národy, ktoré sa 22. októbra 1844 stanú jedným národom.

A povedz im: Takto hovorí Pán, Hospodin: Hľa, vezmem synov Izraela spomedzi pohanov, kam odišli, zhromaždím ich zo všetkých strán a privediem ich do ich vlastnej krajiny. A učiním ich jedným národom v krajine, na vrchoch Izraela; a všetkým im bude kralovať jeden kráľ; už viac nebudú dvoma národmi ani už viac nebudú rozdelení na dve kráľovstvá. Už sa viac nepoškvrnia svojimi modlami ani svojimi ohavnosťami, ani nijakými svojimi priestupkami; ale vyslobodím ich zo všetkých ich obydlí, v ktorých hrešili, a očistím ich; a tak budú mojim ľuďom a ja budem ich Bohom. A môj služobník Dávid bude kráľom nad nimi, a všetci budú mať jedného pastiera; budú chodiť podľa mojich súdov, zachovávať moje ustanovenia a plniť ich. A budú bývať v krajine, ktorú som dal svojmu služobníkovi Jákobovi, v ktorej bývali vaši otcovia; budú v nej bývať oni, ich synovia i synovia ich synov naveky; a môj služobník Dávid bude ich kniežaťom naveky. A uzavriem s nimi zmluvu pokoja; bude to s nimi večná zmluva; upevním ich, rozmnožím ich a postavím svoju svätyňu uprostred nich naveky. Aj môj príbytok bude nad nimi; áno, budem ich Bohom a oni budú mojim ľuďom. A pohania spoznajú, že ja, Hospodin, posväcujem Izrael, keď moja svätyňa bude uprostred nich naveky. Ezechiel 37:21–28.

Ezechiel uvádza niekoľko požehnaní, ktoré sú zaslúbené dvom paliciam, teda dvom národom, ktoré sa stanú jedným národom. Začneme tým, že sa budeme zaoberať štyrmi z týchto požehnaní, ktoré sestra Whiteová označila ako štyri „príchody“ a ktoré sa všetky naplnili v tom istom čase, 22. októbra 1844.

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do svätyne svätých na očistenie svätyne, ktorý je predstavený v Danielovi 8,14; príchod Syna človeka k Starodávnemu dňu, ako je podaný v Danielovi 7,13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a to je takisto znázornené príchodom ženicha na svadbu, ktorý Kristus opisuje v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 426.

Prvým „príchodom“, na ktorý sa odvoláva sestra Whiteová, je príchod veľkňaza na „očistenie svätyne“, ktoré sa malo uskutočniť na konci dvetisícristo rokov. Tento verš poskytuje odpoveď na otázku z Daniela, ôsmej kapitoly, trinásteho verša, ktorá znie: „Dokedy potrvá videnie o ustavičnej obeti a o spustošujúcom priestupku, aby boli svätyňa i zástup vydané na pošliapanie?“ Štrnásty verš označuje, že očistenie svätyne sa malo začať na konci dvetisícristo rokov. Ezechiel hovorí, že Boh „vezme synov Izraelových spomedzi pohanov, kam odišli, a zhromaždí ich zo všetkých strán,

... a národ, ktorý bude zhromaždený, sa už nebude poškrňovať“, lebo Boh ich „očistí; a budú mojim ľuďom a ja budem ich Bohom.“

Dňa 22. októbra 1844 druhý „príchod“, o ktorom hovorila sestra Whiteová, bol naplnením siedmej kapitoly knihy Daniel, trinásteho verša, ktorý uvádza, že Syn človeka príde k Starodávne mu dní, aby prijal kráľovstvo. Ezechiel hovorí, že Boh „učiní z nich jeden národ v krajine na vrchoch Izraela; a jeden kráľ bude kráľom nad nimi všetkými.“ Ezechiel predstavuje Krista ako kráľa pod menom „Dávid“, keď hovorí, že „Dávid, môj služobník, bude nad nimi kráľom.“ Taktiež označuje Krista ako toho, ktorý ako Dávid bude ich „jediným pastierom“, a že jeho „služobník Dávid bude“ tiež „ich kniežaťom naveky.“ Kráľ podľa definície potrebuje svoj titul kráľa a potrebuje panstvo, nad ktorým by vládol, i občanov svojho kráľovstva. Ak by nebolo občanov, nebolo by ani kráľovstva.

V nočných videniach som videl, a hľa, s nebeskými oblakmi prichádzal ktosi podobný Synovi človeka; prišiel až k Starodávne mu a priviedli ho pred Neho. A bola mu daná vláda i sláva i kráľovstvo, aby Mu slúžili všetky národy, kmene a jazyky; Jeho vláda je večná vláda, ktorá nepominie, a Jeho kráľovstvo je také, ktoré nebude zničené. Daniel 7,13. 14.

Tretím „príchodom“, ktorý sestra Whiteová označila, bol ten, keď Kristus ako „posol zmluvy“ náhle prišiel do svojho chrámu, aby očistil synov Léviho. Ezechiel hovorí, že Kristus „ich očistí; a budú mi ľuďom a ja im budem Bohom“ a že „navyše“ s nimi uzavrie „zmluvu pokoja“, ktorá bude „večnou zmluvou“. Táto zmluva sa naplní, keď Boh „postaví“ svoju „svätyňu uprostred nich“, a že „pohania spoznajú, že ja, Hospodin, posväcujem Izraela, keď moja svätyňa bude uprostred nich“.

Hľa, posielam svojho posla, a pripraví cestu predo mnou; a Pán, ktorého hľadáte, zrazu príde do svojho chrámu, totiž posol zmluvy, v ktorom máte záľubu: hľa, príde, hovorí Hospodin zástupov. Ale kto znesie deň jeho príchodu? A kto obstojí, keď sa zjaví? Lebo je ako oheň taviča a ako mydlo bieličov. A bude sedieť ako tavič a čistič striebra; a očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obetný dar v spravodlivosti. Vtedy bude obetný dar Júdu a Jeruzalema príjemný Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v predošlých rokoch. Malachiáš 3:1–4.

Poslom, ktorý pripravil cestu pre Krista, „posla zmluvy“ v dejinách rokov 1798 až 1844, bol Eliáš, predstavovaný Williamom Millerom. Keď Kristus náhle prišiel do svojho chrámu, očistil „synov Léviho“ ako „oheň taviča“.

To druhé „príde“ naplnené 22. októbra 1844 bolo príchodom ženícha. Ezechiel dvakrát označuje, že národ zhromaždený z dvoch palíc bude Božím „ľuďom“ a že On „bude ich Bohom“. To sa uskutočnilo manželstvom. Dňa 22. októbra 1844 sú všetky štyri proroctvá, ktoré sa naplnili a na ktoré sa odvoláva sestra Whiteová, označené svedectvom Ezechielových dvoch palíc.

Eliáš predstavuje posla, ktorý pripravuje cestu pre posla zmluvy. Kristus označil Jána Krstiteľa za posla, ktorý pripravil cestu pre jeho prvý príchod. Sestra Whiteová označila Williama Millera za Eliáša a Miller pripravil cestu pre Krista, aby prišiel ako „veľkňaz“, „Syn človeka“, „posol zmluvy“ a „ženích“.

Po troch a pol roku prišiel Eliáš zo Sarepty, kde zostával u vdovy a jej syna, a prikázal Achabovi, aby zvolal celý Izrael na Karmel. Ezechiel hovorí, že pohanovia spoznávajú, že Boh je Boh, keď položí svoju svätyniu doprostred národa zhromaždeného z dvoch palíc. Na vrchu Karmel povedal Eliáš Izraelu, aby si zvolil, či Boh je Bohom, alebo či Baal je bohom, no túto otázku postavil nielen do súvislosti s tým, kto je pravý Boh, ale aj do súvislosti s tým, kto je pravý prorok.

A Eliáš pristúpil ku všetkému ľudu a povedal: Dokedy budete kulhať na obe strany? Ak je Hospodin Bohom, nasledujte jeho; ak však Bál, nasledujte jeho. A ľud mu neodpovedal ani slovom. Potom Eliáš povedal ľudu: Ja, len ja sám, som zostal prorokom Hospodinovým; ale prorokov Bálových je štyristo päťdesiat mužov. 1 Kráľov 18:21, 22.

Celý Izrael, vrátane Achaba, vedel, že Eliášov Boh je Boh, keď z neba zostúpil oheň a strávil Eliášovu obeť. Zostúpenie ohňa na vrchu Karmel označuje chvíľu, keď Boh umiestnil svoju svätyniu doprostred národa zloženého z dvoch palíc. Zázrak ohňa na vrchu Karmel preukázal, že Boh je Boh a Baal je falošný boh.

Zázrak v Sarepte, keď sa Eliáš trikrát položil na mŕtveho syna vdovy, jej dokázal, že Eliáš je Boží muž, a zázrak na Karmeli vykonal to isté. Oheň na Karmeli nielenže dokázal, že Boh je Bohom, ale zároveň preukázal, že Eliáš je Božím pravým prorokom, na rozdiel od prorokov Bála a prorokov hájov. V dejinách rokov 1840 až 1844 sa ukázalo, že Miller a milleriti boli pravými prorokmi, na rozdiel od falošných prorokov odpadlíckeho protestantizmu, ktorí práve v týchto dejinách prejavili, že sú dcérami Jezábel.

Eliáš na Karmeli predstavuje dielo určenia pravého protestantského rohu, lebo šieste kráľovstvo biblického proroctva, zemska šelma zo Zjavenia trinástej kapitoly, má jeden roh protestantizmu a jeden roh republikánstva a práve v roku 1798 začalo svoje panovanie. V roku 1798, na konci troch a pol rokov Jezábelinej vlády, prišiel Eliáš zo Sarepty, aby jasne rozlíšil, ktorá cirkev je rohom protestantizmu na zemskej šelme.

Vdova zo Sarepty putovala z dejín Tyatíry k svadbe, kde malo byť jej vdovstvo odstránené. Jej vzkriesený syn predstavuje tých, ktorí boli zavraždení Jezábel počas troch a pol roka sucha. Dve palice, ktoré zbierala na oheň, boli dvoma domami doslovného Izraela, ktoré mali byť zhromaždené spolu ako jeden národ, a tým národom bol duchovný Izrael. Vdova sa chystala použiť tie dve palice na založenie ohňa, čo sa uskutočnilo na Karmeli a 22. októbra 1844, keď posol zmluvy očistil synov Léviho „ohňom taviča“.

Oheň je symbolom vyliatia Božieho Ducha, ku ktorému došlo na Karmeli a pri Polnočnom volaní, ktoré vyvrcholilo 22. októbra 1844.

A keď sa naplnil deň Letníc, boli všetci jednomyselne spolu na tom istom mieste. A zrazu sa strhol zvuk z neba, ako keď sa ženie prudký silný vietor, a naplnil celý dom, v ktorom sedeli. A ukázali sa im rozdelené jazyky akoby z ohňa, a spočinul na každom z nich po jednom. I naplnení boli všetci Duchom Svätým a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával vyslovovať sa. Skutky 2:1–4.

Vyliatie Ducha predstavuje ohlasovanie posolstva a vdova sa chystala rozložiť oheň, aby mohla pripraviť niečo na jedenie, čo je posolstvo.

A šiel som k anjelovi a povedal som mu: Daj mi tú knižku. A povedal mi: Vezmi ju a zjedz ju; a v tvojom bruchu zhorkne, ale v твоjich ústach bude sladká ako med. A vzal som tú knižku z ruky anjela a zjedol som ju; a v mojich ústach bola sladká ako med, a hneď ako som ju zjedol, zhorklo mi v bruchu. Zjavenie 10:9, 10.

Posolstvom, ktoré Achab bezprostredne oznámil Jezábeli, bolo, že Eliášov Boh je pravý Boh, lebo Achab bol práve svedkom toho, ako Eliášov Boh odpovedal ohňom. Posolstvom, ktoré sa bezprostredne otvorilo 22. októbra 1844, bolo posolstvo tretieho anjela. V oboch prípadoch posolstvo podané Achabom alebo posolstvo tretieho anjela privádza Jezábel' do zúrivosti.

No správy z východu a zo severu ho znepokojia; preto vyjde s veľkým besnením, aby mnohých zahubil a úplne vyhladil. Daniel 11:44.

Danielove „zvesti od východu a od severu“ predstavujú posolstvo, ktoré rozhorčuje kráľa severu, ktorým je Jezábel', a ona podnecuje záverečné prenasledovanie dejín zeme. Toto posolstvo bolo znázornené Achabovým odkazom Jezábel'i a príchodom posolstva tretieho anjela pri otvorení súdu v roku 1844.

A Achab oznámil Jezábel všetko, čo Eliáš vykonal, a aj to, ako všetkých prorokov pobil mečom. Vtedy Jezábel poslala k Eliášovi posla so slovami: Nech mi bohovia učinia toto i tamto, ba ešte viac, ak zajtra o tomto čase neurobím s твоjím životom to, čo sa stalo so životom každého z nich. 1 Kráľov 19:1, 2.

Eliáš je ako symbol predstavený prostredníctvom obdobia púšte v rokoch 538 až 1798. Potom sa v roku 1798 Eliáš objavuje v dejinách ako William Miller. V roku 1844 Eliáš privoláva z neba oheň Posolstva polnočného volania. Potom v roku 1863 boli Eliáš i jeho posolstvo odmietnuté. Jeho posolstvom bolo Mojžišovo posolstvo o „siedmich časoch“, ktoré je tiež znázornené posolstvom o dvoch paliciach Ezechiela. Zhromaždenie týchto dvoch palíc na záver ich rozptýlenia bolo posolstvom vdovy zo Sarepty a ona zhromaždila dve palice vopred, než pripravila pokrm.

Milleritský adventizmus sa podľa Jamesa a Ellen Whiteovcov v roku 1856 stal laodicejským adventizmom a keď potom v roku 1863 odmietli Eliášovo posolstvo o Mojžišových „sedem časoch“, odstránili logickú schopnosť porozumieť rozmnoženiu poznania o „sedem časoch“, ktoré sa Boh usiloval vyvieť na svetlo v roku 1856 (prostredníctvom ôsmich nedokončených článkov Hirma Edsona). Logika ich prinútila začať rozkladať základný systém právd, ktorý anjeli viedli Williama Millera zostaviť. Prvým „kameňom“, ktorý Miller objavil, bol základný kameň, o ktorý sa laodicejský adventizmus počas celej svojej histórie potkýnal. Odmietnutie toho prvého kameňa pravdy spôsobilo slepotu Laodicey, príznak, ktorý je liečiteľný, no zriedkavo sa o jeho liečbu usiluje.

Očisťovanie svätyne, ktoré sa začalo 22. októbra 1844, zahŕňalo očistenie „zástupu“, ktorý bol pošliapaný spolu so svätyňou v Danielovi 8,13. Zástup bol znázornený „dvoma palicami“, ktoré vdova zo Sarepty nazbierala na oheň. Tieto dve palice predstavovali dva domy doslovného

starovekého Izraela. Doslovný Efraim a Júda mali byť zhromaždení v jeden duchovný národ a očistení poslom zmluvy pri otvorení súdu. Tieto dva národy boli „zástupom“, ktorý bol pošliapaný.

Ezechielovo zasľúbenie bolo, že Boh „vezme synov Izraela spomedzi pohanov, kam odišli“, a „zhromaždí ich“ a „privedie ich do ich vlastnej krajiny“. Krajina doslovného Izraela bola slávna krajina, alebo zasľúbená krajina, alebo Júda. Duchovnou slávnou krajinou v roku 1798 bola krajina dvojrohej zemskej šelmy zo zjavenia trinástej kapitoly.

V deň, keď som k nim pozdvihol svoju ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny do krajiny, ktorú som pre nich vyhliadol, oplývajúcej mliekom a medom, ktorá je ozdobou všetkých krajín... Ale aj na púšti som k nim pozdvihol svoju ruku, že ich neuvediem do krajiny, ktorú som im dal, oplývajúcej mliekom a medom, ktorá je ozdobou všetkých krajín. Ezechiel 20,6.15.

Dva doslovné domy Izraela žili v krajine, ktorá bola „ozdobou všetkých krajín“, v krajine, ktorá „oplývala“ „mliekom a medom“. Keď boli dva doslovné domy Izraela zhromaždené spolu ako duchovný Izrael, bolo im zasľúbené, že budú umiestnené vo svojej vlastnej krajine. Duchovná „slávna krajina“ je tam, kde sa počas vlády šelmy zo zeme nachádza hnutie milleritov na začiatku a hnutie sto štyridsiatich štyroch tisíc na konci. Hnutie, ktoré predstavuje sto štyridsaťštyri tisíc, mohlo byť vzbudené iba v krajine šelmy zo zeme. Hnutie, ktoré si z akejkoľvek inej krajiny nárokuje, že je hnutím tretieho anjela, je falzifikát, lebo Alfa a Omega vždy znázorňuje koniec začiatkom.

„Na náš národ boli vyliate neprekonateľné Božie milosrdenstvá a požehnania; bol krajinou slobody a slávou celej zeme. No namiesto toho, aby Bohu vzdávali vďačnosť, namiesto toho, aby ctili Boha a jeho zákon, sa vyznávajúci kresťania Ameriky nakazili pýchou, lakomstvom a sebestačnosťou....“

„Prišiel čas, keď súd padol na uliciach a právo nemôže vstúpiť, a ten, kto sa odvracia od zla, robí sa korisťou. Ale rameno Pánovo nie je prikrátke, aby nemohlo spasť, ani jeho ucho nie je zaťažené, aby nemohlo počuť. Ľud Spojených štátov bol ľuďom, ktorému bola preukazovaná priazeň; ale keď obmedzia náboženskú slobodu, vzdajú sa protestantizmu a poskytnú podporu pápežstvu, miera ich viny bude naplnená a v nebeských knihách bude zaznamenané ‚národné odpadnutie‘. Výsledkom tohto odpadnutia bude národná skaza.“ Review and Herald, 2. mája 1893.

Daniel, ôsma kapitola, verše trinásť a štrnásť označujú pošliapanie svätyne i zástupu. Zástupom boli dva domy doslovného Izraela. Jeruzalem bol pošliapovaný počas tisícdvadsošesťdesiatich rokov temného stredoveku.

A bola mi daná trstina podobná prútu; a anjel stál a hovoril: Vstaň a zmeraj chrám Boží i oltár, aj tých, ktorí sa v ňom klaňajú. Ale nádvorie, ktoré je vonku pred chrámom, vynechaj a nemeraj ho; lebo je dané pohanom. A sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 11, 1. 2.

Jánovi je v jedenástej kapitole Zjavenia povedané, aby meral nielen chrám, ale aj „tých, ktorí sa v ňom klaňajú“. Ján bol prorocky umiestnený na 22. október 1844, keď dostal príkaz merať chrám i tých, ktorí sa v ňom klaňajú.

A vzal som knižočku z ruky anjela a zjedol som ju; a v mojich ústach bola sladká ako med, ale keď som ju zjedol, moje brucho zhorklo. Zjavenie 10,10.

V desiatom verši desiatej kapitoly Zjavenia Ján predstavoval trpké sklamanie z 22. októbra 1844 a ihneď mu bolo povedané, aby zmeral svätyňu i zástup. Predmetom otázky v Danielovi 8,13 je pošliapavanie svätyne i zástupu. Ján nás informuje, že „pohania“ mali „šliapať nohami“ po „svätom meste“ „štyridsaťdva mesiacov“. Štyridsaťdva mesiacov bolo Eliášových tri a pol roka. Boli to temné stredoveké veky od roku 538 až do roku 1798. Ján, ktorý prorocky stál v dni 22. októbra 1844, dostal pokyn, aby vynechal nádvorie a „nemeral ho, lebo bolo dané pohanom, a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov“.

Keď bolo Jánovi povedané, aby zmeral „chrám, aj oltár, aj tých, čo sa v ňom klaňajú,“ slovami Daniela, ôsma kapitola a trinásty verš, bolo mu povedané, aby zmeral svätyňu i zástup. Ak bolo Jánovi povedané, aby „nepočítal“ tisícdvästošesťdesiat rokov, potom mal merať od roku 1798 až po miesto, kde stál v roku 1844. Roky 1798 až 1844, keď sa zmerajú, predstavujú štyridsaťšesť rokov. Začiatok týchto štyridsiatich šiestich rokov bol v roku 1798, keď sa naplnilo Mojžišovo „sedemnásobne“ proti severnému domu Izraela. Koniec týchto štyridsiatich šiestich rokov bol v roku 1844, keď sa naplnilo Mojžišovo „sedemnásobne“ proti južnému domu Izraela. Jánovo meranie sa rovná štyridsiatim šiestim rokom. Číslo štyridsaťšesť symbolizuje chrám. Ježiš povedal: Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím; no hašteriví Židia namietali, že chrám bol budovaný štyridsaťšesť rokov.

Ježiš im odpovedal: Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím. Židia mu povedali: Štyridsaťšesť rokov stavali tento chrám, a ty ho postavíš za tri dni? On však hovoril o chráme svojho tela. Ján 2,19–21.

Ježiš prijal Adamovo telo po Adamovom páde, so všetkými jeho zdedenými degeneráciami, aby dal príklad, že môžeme zvíťaziť, ako zvíťazil On. Na základe dvoch svedkov učíť, že Kristovo telo neobsahovalo zdedené degenerácie štyritisíc rokov hriechu, znamená šíriť víno Babylonu, lebo učíť, že Kristus neprijal tieto zdedené slabosti, je základným učením katolicizmu.

A každý duch, ktorý nevyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, nie je z Boha; a to je ten duch antikrista, o ktorom ste počuli, že má prísť; a už teraz je na svete. 1 Ján 4:3.

Lebo do sveta vošlo mnoho zvodcov, ktorí nevyznávajú, že Ježiš Kristus prišiel v tele. To je zvodca a antikrist. 2 Jánov 1:7.

Chrám Kristovho tela bol chrámom tela každej ľudskej bytosti.

„Kristus nebol v pustej divočine v tak priaznivej pozícii na znášanie satanových pokušení, ako bol Adam, keď bol pokúšaný v Edene. Syn Boží sa ponížil a prijal ľudskú prirodzenosť po tom, čo ľudské pokolenie blúdilo štyri tisíc rokov od Edenu a od svojho pôvodného stavu čistoty a bezúhonnosti. Hriech po celé veky zanechával na ľudskom rode svoje strašné stopy; a

v celej ľudskej rodine prevládala telesná, duševná i mravná degenerácia.

„Keď bol Adam v Edene napadnutý pokašiteľom, bol bez poškvyny hriechu. Stál pred Bohom v sile svojej dokonalosti. Všetky orgány a schopnosti jeho bytosti boli rovnako rozvinuté a harmonicky vyvážené.“

„Kristus sa na púšti pokašenia postavil na Adamovo miesto, aby podstúpil skúšku, ktorú on nedokázal vydržať. Tu Kristus zvíťazil v prospech hriešnika, štyritisíc rokov po tom, čo Adam odvrátil chrbát svetlu svojho domova. Ľudská rodina, oddelená od Božej prítomnosti, sa s každým nasledujúcim pokolením vzdäľovala čoraz viac od pôvodnej čistoty, múdrosti a poznania, ktoré Adam mal v Edene. Kristus niesol hriechy a slabosti ľudského rodu v takom stave, v akom sa nachádzal, keď prišiel na zem pomôcť človeku. V prospech ľudského rodu, so slabosťami padlého človeka na sebe, mal obstať v satanových pokašeniach vo všetkých bodoch, v ktorých bude človek napádaný.“ Selected Messages, kniha 1, 267, 268.

V druhej kapitole Jánovho evanjelia Kristus hovoril o svojom tele ako o chráme a jeho telesný chrám bol chrámom ľudskej bytosti s degeneráciami štyritisíc rokov nahromadenej slabosti. Ľudský chrám, na ktorý sa Kristus odvolával, sa skladá zo štyridsiatich šiestich chromozómov. Keď Mojžiš vystúpil na Sinaj, aby prijal zákon a pokyny na zriadenie chrámu, bol na vrchu štyridsaťšesť dní. Ezechiel hovorí o tom, že Kristus umiestňuje svoj chrám „uprostred“ dvoch palíc. Obdobie času od ukončenia siedmich časov severného kráľovstva a južného kráľovstva, ktoré mal Ján zmerať, bolo štyridsaťšesť rokov a predstavovalo „uprostred“, čiže časové obdobie medzi rokmi 1798 a 1844. Počas týchto štyridsiatich šiestich rokov Ježiš postavil duchovný chrám, ktorý náhle očistí, keď príde ako posol zmluvy. Ako posol zmluvy vpíše svoj zákon do srdca svojho ľudu. Tento zákon je znázornený dvoma tabuľami. Prvá tabuľa má štyri prikázania, druhá tabuľa má šesť. Spoločne predstavujú číslo štyridsaťšesť.

Zhromažďovanie duchovného Izraela od roku 1798 do roku 1844 predstavuje zhromažďovanie duchovného Izraela, no zároveň predstavuje aj zriadenie chrámu.

Pristupujúc k nemu, k živému kameňu, síce ľuďmi zavrhnutému, ale u Boha vyvolenému a vzácnemu, aj vy sami ako živé kamene sa budujete v duchovný dom, v sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obete, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.

Preto je aj v Písme obsiahnuté: Hľa, kladiem na Sione hlavný uholný kameň, vyvolený, vzácny; a ten, kto v neho verí, nebude zahanbený.

Vám teda, ktorí veríte, je vzácny; ale pre tých, ktorí sú neposlušní, sa kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, stal uholným kameňom, a kameňom úrazu i skalou pohoršenia tým, ktorí sa urážajú na slove, sú neposlušní; na to boli aj určení.

Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, zvláštny ľud, aby ste zvestovali cnosti Toho, ktorý vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla; vy, ktorí ste kedysi neboli ľuďom, ale teraz ste ľud Boží; ktorí ste nedosiahli milosrdenstvo, ale teraz ste dosiahli milosrdenstvo. 1 Peter 2:4–10.

Chrám, ktorý bol budovaný v rokoch 1798 až 1844, zahŕňa skupinu, ktorá bola „ustanovená“ na neposlušnosť. Ich neposlušnosť sa prejavila v odmietnutí „sedemnásobku“, „uholného kameňa“, „kameňa, ktorý stavitelia zavrhlí“, ktorý je „skalou pohoršenia“ a „kameňom úrazu“.

Trieda, ktorá bola „Bohom vyvolená“, rozpoznala „kameň“, ktorý bol „ľuďmi zavrhnutý“, ako „živý kameň“ a ako „kameň“, ktorý bol „Bohom vyvolený“ a bol „vzácný“. „Bohom vyvolení“, „vyvolený rod“, v „predošlých časoch“ „neboli ľuďom, ale“ potom sa mali stať „ľuďom Božím“. Keď Boh zhromaždil dve palice, vyviedol ich spomedzi „pohanov“. Mali sa stať Jeho ľuďom, keď počas štyridsiatich šiestich rokov od roku 1798 až do roku 1844 spojil oba národy v jeden.

Existuje iba jeden základ, a tým základom je Ježiš Kristus, ale „kameň úrazu“, ktorý bol základom dejín, zavrhnutý neposlušnými, bolo Mojžišových sedem časov. Keď bolo „sedem časov“ v roku 1863 zavrhnuté, bolo to zavrhnutie Ježiša Krista.

Zmätok bájak, ktorý vyvodzuje, že očistenie svätyne, ktoré sa začalo 22. októbra 1844, bolo naplnením iba proroctva o dvetisíc tristo rokoch, označuje prázdnu svätyňu, svätyňu bez zástupu, kráľovstvo bez občanov. Pre svätyňu niet nijakého účelu, poskytnutého inšpiráciou, ktorý by mal vyššiu prioritu než to, čo Boh povedal, že je účelom svätyne.

A nech mi urobia svätyňu, aby som prebýval medzi nimi. Exodus 25,8.

V Písmach je Božia svätyňa vždy spojená s Jeho ľuďom, ktorý je vojskom. Ezechielove dve palice, ktoré sú označené ako dva národy, sa mali stať jedným národom a Božia svätyňa mala byť v ich strede. Skresľovať otázku z trinásteho verša ôsmej kapitoly Daniela, aby sa zakrylo, čo sa touto otázkou v skutočnosti pýta, zároveň znamená aj odmietiť „toho istého svätého“ v trinástom verši, ktorý bol požiadaný, aby na túto otázku odpovedal.

Potom som počul hovoriť jedného svätého; a iný svätý povedal tomu svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie o ustavičnej obeti a o spustošujúcom priestupku, aby svätyňa i zástup boli vydané na pošliapavanie? A riekol mi: Až do dvetisíc tristého večera a rána; potom bude svätyňa očistená. Daniel 8:13, 14.

Nebeská bytosť, ktorej bola položená otázka, je nazvaná „ten istý svätý“ a tento výraz je preložený z hebrejského slova „Palmoni“, ktoré znamená podivuhodný počtár, počtár tajomstiev. V tomto úseku, ktorý je ústredným pilierom a základom adventizmu, Kristus sám seba predstavuje ako podivuhodného počtára. Robí tak práve tam, kde označuje vzťah medzi najdlhším časovým proroctvom v Biblii a zároveň časovým proroctvom o dvetisícristo dňoch. Najdlhším časovým proroctvom je Mojžišova prisaha, ktorou je sedem časov z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly. Je to proroctvo, ktoré označuje rozptýlenie a zotročenie oboch domov Izraela, ktoré sú v trinástom verši označené ako „vojsko“, ktoré bude pošliapané, zatiaľ čo štrnásty verš označuje proroctvo o pošliapaní svätyne. Obe proroctvá sa naplnili 22. októbra 1844 potom, čo vdova zo Sarepty zozbierala dve palice pre oheň posla zmluvy.

Keď adventizmus odmietol úplne prvú pravdu prorockého času, ktorú anjeli viedli Williama Millera pochopiť, oslepil sám seba. V roku 1856 sa Palmoni prostredníctvom ôsmich článkov Hirma Edsona pokúsil rozmnožiť svetlo o siedmich časoch, ale bez úspechu. Odmietli posolstvo

Laodicei a prijali päť zhubných prejavov Laodicee, čím sa stotožnili s piatimi bláznivými pannami.

Šesťdesiatpäť rokov zo siedmej kapitoly Izaiáša, ktoré na svojom začiatku určujú roky 742 pred Kr., 723 pred Kr. a 677 pred Kr., sa zopakovali v záverečných dejinách rokov 1798, 1844 a 1863. Tieto záverečné dejiny sú znázornené zhromaždením dvoch palíc v tridsiatej siedmej kapitole Ezechiela a vdova zo Sarepty (ako je nazvaná v gréčtine Nového zákona) predstavuje dejiny, v ktorých Boh ustanovuje zmluvný vzťah s duchovným Izraelom v duchovnom Judsku (v preslávnnej krajine) počas dejín šiesteho kráľovstva biblického proroctva. Tieto dejiny, sú zároveň koncom proroctva o šesťdesiatich piatich rokoch, predstavujú aj začiatok zemskej šelmy zo zjavenia trinástej kapitoly. Na začiatku šiesteho kráľovstva biblického proroctva spojenie dvoch palíc znázorňuje koniec šiesteho kráľovstva biblického proroctva. Tieto dejiny obsahujú paralelné dejiny rohu protestantizmu a rohu republikanizmu.

Prorocky sú moc, roh, národ, kráľovstvo, kráľ alebo hlava zameniteľné symboly, podľa kontextu, v ktorom sú použité. Všetky tieto symboly sa vzťahujú aj na dve palice, ktoré Ezechiel označuje ako dva národy. Na začiatku prorockých dejín šelmy zo zeme bol protestantský roh zhromaždený do jedného národa, čiže do jedného rohu. Na samom konci tých istých dejín sa republikánsky roh spojí s rohom odpadlíckeho protestantizmu, aby vytvorili jeden národ. Ten národ bude obrazom morskej šelmy zo zjavenia trinástej kapitoly. Logicky, ak odmietame vidieť svedectvo kliatby siedmich časov (ktorá bola vykonaná proti obom domom doslovného Izraela), potom určite nebudeme schopní vidieť, ako sa tieto dva doslovné domy starovekého Izraela stali v roku 1844 národom duchovného Izraela. Ak nedokážeme vidieť tieto dejiny, potom sme úplne „bezradní“, pokiaľ ide o to, ako tieto dejiny na začiatku Spojených štátov označujú dejiny na konci, keď republikánsky roh opakuje proces zhromažďovania a spojenia, ktorý bol na začiatku znázornený protestantským rohom.

V ďalšom článku budeme pokračovať v uvažovaní o týchto pravdách.